

Baad, og da i alt Fald Bøtvaad, maa blive opretholdt, og at Fjordene ikke maa blive gjort utilgængelige for Andre end de tilgrændsende Beboere.

3) Drivevaadsfiskere af Kolding — 19 Underkrifter — anholde under 17. Marts 1875 Indvigningsministeriet, som Modvægt mod det foran Nr. 34 opførte Andragende fra Strandhuse ved Kolding Fjord, om Beskyttelse for Brugen af deres Fiskemaade, hvilken de betragte som et heldigt Opsving, Fiskeriet har taget her i Landet i de sidste Aar.

Uden at vi dermed tro at kunne paadrage os Beskyldning for at betragte Sagen ensidig, skulle vi her strax bemærke, at det første af de nys omtalte Andragender ganske undgaar at imødegaa de førte Besværginger over Drivevaadens skadelige Virkninger, og at det slutter med den aldeles besjædede Indrømmelse, at det, under Nutidens Anstrængelser for at sætte forøget Kraft paa Fiskeribriften, er en Nødvendighed at frede om Ungelen, kun at bruge passende Redskaber og at holde Kontrol med, at det sker. Man kan ikke fortænke Andrageren i, saaledes som han dengang var stillet, at han opbød Alt for at forsvare og holde paa den Fiskemaade, som han havde sat i Værk, og som lønede sig vel; men desto mere maa det paastjønnes, at han knap 2 Aar senere i Brev til Formanden af 13. Marts 1874 aabent vedgik, at han havde forandret Løst om den skadelige Virkning og nu ansaa det for en Nødvendighed for „vore Kyster, Fjorde og Bugter“ ialtsald at indskrænke Malevaadsfiskeriet til en kort Tid af Aaret, om ikke hellere „heldt at forbyde det;“ han betragtede nemlig Puls-, Bøt- og Smurrevaadsfiskeriet som fuldt saa skadeligt som det med Drivevaad for Sejl. Udtalelser af en saadan Mand til Fordel for det Forslag, vi have stillet, maa tillægges mere end almindelig Betydning (se Udv. Prot. S. 19).

Sikke mindre bestemt udtale de paagældende Limfjordsfiskere sig i det under 2 nævnte Andragende for Nødvendigheden af paa enhver Maade at forebygge Fiskeriets Udelæggelse. Naar de synes at stille Fiskernes Løst foran Fiskeriets Bevarelse, saa kunne vi Intet indvende derimod; thi med dets Bevarelse plejes Fiskernes Løst allerbedst. Det er imidlertid foran i nærværende Betænkning godtgjort, at Fiskeriet ikke kan bevares uden hæmmende Foranstaltninger, og at der maa stilles en løvbunden Fiskemaade som Værn imod en hensynsløs Brug. Idet de bede om „Bøtvaad“ som Minimum, saa forudsætte vi, at der menes Bøtvaad med den lømpeligste Brugsmaade: Vaad til Baad, og denne er da ved Forslagets § 33 indrømmet for Limfjorden; men skulde der være tænkt paa Bøtvaad efter Lov 22. Marts 1867, saa kan Udvalget ikke anbefale det. Heller ikke kan Udvalget, navnlig under HenSyn til de sidste Marts Begivenheder, billige en Frihed paa Fjordene, som det netop maa antage det fortjenstligt, at det ved sit Forforslag har søgt at begrænse. Allerede siden Febrng. 22. Juni 1761 have Limfjordens Dnboende havt Eneret til Pulsfiskeri sammesteds med Udelukkelse af alle Andre; naar denne Ret nu udstrækkes til at gjælde alt andet Fiskeri, saa synes der at være Grund til at tilstaa de øvrige Landets mindre Fjorde den samme Ret. Naar derhos Brugen af Puls- og Bøtvaad er indrømmet overalt ud for de aabne Kyster udfor en Afstand af 300 Favne fra Land, skjønt ikke rettere, end at de jydse Fiskere have en tilstrækkelig vid Rumleplads for deres Virksomhed.

I det under 3 ansøgte Modandragende paastaaes, at „Fiskeriet herillands har taget noget Opsving ved Drivevaadsfiskeriet, men dog langtfra i saa høj Grad, som det burde være Tilfældet.“ Denne Paastand indledes og støttes med de bekjendte Sentenser om vort Fiskerivæsens mangelfulde Ordning, . . . „Fiskeriet drives langtfra med saadan Kraft og paa saadan Maade, som det burde.“ . . . „vort Land staar langt tilbage for vore Naboer“ o. s. v. Disse Udsald have noget vist Tilstrækkende ved sig for Mange; men de, som have gjort sig fortrolige med Forholdene, ville snart se, hvad Bægt der kan lægges paa dem. Ved Gjennemlæsning af, hvad vi tidligere have anført paa forskjellige Steder i nærværende Betænkning om Drivevaadene (Zeesen), formene vi, at der vil findes tilstrækkelig Vejledning til Bedømmelsen af dette Andragende, hvort en Interessesag for nogle Saa stilles op mod en Velsærdsfag i strengere Forstand for Mange.

Skulle vi nu se hen til, hvorledes de stedlige Øvrigheder og kommunale Nævnigheder have stillet sig overfor Bevægelsen, saa kunne vi ikke finde det nødvendigt paany at sride til Specificifikation af Erklæringer og Udtalelser i en endnu langt større Mængde, end selve Besværgingerne beløbe sig til. Saa af disse have været indgivne uden gennem de lokale Øvrigheder, og meget hyppig have vedkommende Sogneraad givet Paategning; hine have derhos — navnlig skal det siges om de snulle Amtshuse — anvendt megen Omhu paa at søge Sagen nøjagtig oplyst, for at saa det rette Syn paa den. Mere eller mindre stærkt have Øvrighederne udtalt sig for Klagerne, og flere have bestemt karakteriseret Fiskemaaden som forældet og forkastelig; hvor Udtalelserne salde mere forbeholdne, indrømmes gjerne Mangel paa fornødent Kjendskab, og Amtshusene i Odense, Svendborg og Holbæk have tilkendegivet Dnske om Spørgsmaalets Drøftelse ved sagkyndige Mænd. Skun Dommeren i Wedellsborg Birk synes, idet han dog udtaler sig svævende, tilbøjelig til at antage, at Drivevaadens ere ikke saa skadelige Redskaber, som de sildres. Sogneraadene have omtrent gennemgaaende støttet